

ENVIAT, COM CAP ALTRE

Després de l'aparició a Maria Magdalena, el capítol 20 de l'evangeli de Joan segueix amb el relat de dues aparicions de Jesús als deixebles; la primera d'elles és la que es descriu en l'evangeli (Jn 20,19-23), que llegim aquest diumenge de Pentecosta.

És un text prou conegut, però sempre s'hi poden trobar detalls, que en milloren la seva comprensió. Un d'aquest és especificar que, en arribar on són els deixebles, Jesús es posa al mig. Jesús es converteix en el centre. En la simbologia universal, ser el centre adquireix un significat molt ric. El centre pot ser un punt de convergència; en aquest sentit Jesús ressuscitat, posat al centre del grup de deixebles, s'ha convertit en el referent indiscutible de la comunitat. L'atracció de Jesús crucificat de que parla Jn 12,32 es perpetua en l'atracció de Jesús ressuscitat, posat al centre del grup de deixebles. Però ser centre és també irradiació. De Jesús ressuscitat en brota la pau, el do de l'Esperit i també la decisió d'enviar els deixebles: "Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres" (v.21).

Jesús enviat del Pare és un tema escassament present en els sinòptics. A més de la dita, que també recull Joan: " Qui us acull a vosaltres a mi m'acull i qui m'acull a mi acull a qui m'ha enviat" (Mt 10,40; Mc 9,37; Lc 9,48 Jn 13,20) poques vegades trobem el tema en la resta dels sinòptics: Mt 15,24; Lc 4,43 Lc 10,16 . En canvi en l'evangeli de Joan apareix unes 40 vegades. D'aquí deriva la importància d'aquestes paraules dirigides al deixebles.

Els textos bíblics estan plens d'exemples de personatges enviats per Déu. Lluc qualifica d'enviat de Déu l'àngel Gabriel que s'adreça a Maria (Lc 1,26). Però ens interessa més fixar-nos en un altre enviat: Moisès, que és enviat per Déu a alliberar el poble d'Israel esclau a Egipte (Ex 3,10). En l'evangeli de Joan, Moisès ocupa un lloc rellevant. Els adversaris de Jesús reconeixen l'autoritat de Moisès i no la de Jesús (9,28-29). Jesús no és un enviat qualsevol, supera un dels enviats més il·lustres de la història d'Israel.

A més d'això el fet que Jesús sigui enviat pel Pare revesteix unes característiques singulars, que cal revisar. En el cas dels missatgers normals, hi ha una diferència entre el que envia i l'enviat. No es així en el cas de Jesús. Entre Jesús i el Pare hi ha unitat tal, que permet afirmar: "El qui m'ha enviat és en mi" (8,29) i també: "Els qui em veuen a mi veuen el qui m'ha enviat" (12,45). Aquesta identitat entre Jesús i el Pare fa que l'obrar del Pare s'identifica amb l'obrar de Jesús (4,34; 5,36; 6,38; 8,29) i no només l'obrar i actuar sinó que la identitat es dona també en la predicació i la paraula (7,16; 8,24; 12,49; 14,24).

Amb quina finalitat Jesús és enviat pel Pare?. Ho trobem encertadament expressat en un escrit joànic: "L'amor de Déu s'ha manifestat enmig nostre quan ha enviat al món el seu Fill únic perquè visquem gràcies a ell" (1Jn 4,9) L'objectiu és el do de la vida, però en altres indrets es mostra com un objectiu insistent que es reconegui Jesús com enviat de Déu

Jn 17,8.22.24.25). És important veure un acte d'amor de Déu en el fet d'enviar Jesús. Aquest té la seva continuïtat en l'acte d'amor de Jesús d'enviar els deixebles. Hi ha una evident reciprocitat (així com.... jo us). A fi que no es trenqui la cadena (per dir-ho d'alguna manera), els enviats hauran de fer evident en el món l'amor de Déu i de Jesús. I per fer-ho no tenen cap altre manera que estimant. Ha de ser així si volen ser signe de l'amor de Déu.

Festivitat de Pentecosta
19 de Maig de 2013